

Κεφάλαιον γ.

A

Α' μα' μὴ οὐδ' εἰ πῦτο ἀρετῶν ὅτι τὸ
 μίαν ὅτι μέλις' ἔδ' τῶν κτηνῶν,
 οὐδὲ πῦτο δ' ὅτι δέικνυται φαίνεται καὶ τ' ἄλλο
 γον, ἐὰν πάντες ἀρετὴ λέγῃσι τὸ ἔμῳ καὶ τὸ μὴ
 ἔμῳ. πῦτο γὰρ οὐτετι ὁ Σωκράτης σημεῖον ἔδ'
 πῦ τῶν πόλεων τελευτῶν ἔδ' μίαν, τὸ γὰρ Πάντες,
 διπλόν. εἰ ἄλλο οὐκ ὡς ἔκαστος, τὰχ' αἰ εἶν
 μᾶλλον, ὅ βούλεται ποιεῖν ὁ Σωκράτης ἔκασ
 τος γὰρ ἕκαστος φησὶ τὸν αὐτὸν, καὶ γυναι
 κὰ δὴ τῶν αὐτῶν, καὶ ἀπὸ τῆς εὐσίας, καὶ
 ἀπὸ ἐκείνου δὴ τῶν συμβαίνοντων ὁσαύτως.
 νῦν δ' οὐχ οὕτω φησὶσιν οἱ κοινὰς χρῆ
 μῶν καὶ τῆς γυναιξὶ, καὶ τοῖς τέκνοις, δηλὰ πάν
 τες ἄλλο, οὐκ ὡς ἔκαστος δ' αὐτῶν. ὁμοίως ἕ
 καὶ τῶν οὐσίῳ πάντες ἄλλο, οὐκ ὡς ἔκαστος
 δ' αὐτῶν. ὅπ' ἄλλο τοῖνυ παραλογισμός
 τῆς ἑστὲ λέγειν πάντας, φανερόν. τὸ γὰρ
 Πάντες καὶ Ἀμφότερα, καὶ ἀπὸ τῆς καὶ
 ἄρτια διὰ τὸ διπλόν, καὶ ἐν τοῖς λόγοις
 ἐρετικῶς ποιεῖ συλλογισμῶς διὸ ὅτι τὸ
 πάντα καὶ αὐτὸ λέγειν, ὅτι ἄλλο καλόν, αἰμ' οὐ
 διακρίν, ἀλλ' δ' ἔδεν ὁμοιοπικόν. πῶς ἕ
 τῶν τοῖς, ἔτερον ἔχει βλάβην τὸ λεγόμενον.
 ἦμισα γὰρ ὅτι μελέας τυγχάνει τὸ πλείστον
 κοινόν τῶν γὰρ ἰδίαν μέλιται φρονήσοισι, τ'
 ἕ κοινῶν ἦ τῶν, ἢ ὅσον ἐκείνου ὅπως ἄλλο. πῶς
 γὰρ τῆς δῆμοις ὡς ἔτερον φρονήσοις, ὀλε
 ῶν ἑστὸς μᾶλλον, ὡς ἄλλο ἐν τῆς οἰκτιχῆς
 διακονίῳς οἱ πολλοὶ θεορῶντες ἐπιτε χεῖ
 ἑρον ἑσπρητῶσι τῶν ἐλαπίδιαν γίνονται δ' ἐ
 κείνου χεῖροι τῶν πολλῶν ἡμῶν, καὶ οὐ τοῖς ἔχ ὡς
 ἐκείνου, δηλὰ πῦ τυχόν τοῦ τυχόν ὁμοίως ἐ
 σὴν ἡμῶν ὡς πάντες ὁμοίως ὀλεγορήσοισιν.
 ἐπ' οὕτως ἔκαστος ἐμὸς λέγει τὸν ὅτι πῶς
 τῶν τῶν πολλῶν, ἢ κακῶς, ὅπως οὐ τυχάνει
 τῶν ἀρετῶν ἂν, ὅτι ἐμὸς, ἢ πῦ δέικτος, πῦ τῶν ἂ
 ἑσπῶν λέγων καὶ ἔκαστος τῶν χεῖρων, ἢ ὅ
 σῶν ἢ πόλεος ὅτι, καὶ πῦ τοῖς διακρίν. ἀπλοῦν γὰρ
 ἕ σὺν ἑστὸς γινώσκου τέκνοις, καὶ σὺν ἑστὸς γι
 νόμῳ καὶ τοῖς πῶς ἑσπῶν οὕτω κρείπῶν τὸ ἐ
 μὸν λέγειν ἔκαστος, τὸ αὐτὸ ἄλλο πῶς σαγ
 ρῶντες διακρίν, ἢ μορῶν, ἢ μᾶλλον ὡς
 νῦν ἐν τῆς πῶς τῶν τὸ ἔμῳ λέγῃσιν, ὁ ἄλλο
 γὰρ ἕκαστος αὐτῶ, ὁ ἕ ἀδελφόν αὐτῶ πῶς σαγ
 ρῶν τὸν αὐτὸν, ὁ ἕ ἀπῶν, ἢ κατ' ἑστὸς
 πῶν σαγ γινώσκου, ἢ πῶς αἰματός, ἢ κατ' οἰκτιχῆς καὶ κηδεῖαν αὐτῶ πῶς ἑσπῶν. ἢ τῶν αὐτῶ πῶς
 ἕ πῶς τῶν, ἔτερον φῶς τῶν, ἢ φυλέτῶν κρείπῶν γὰρ ἰδίαν αἰματῶν ἔδ', ἢ τὸν ἑσπῶν πῶς ἡμῶν.

B

C

D

E

F

E Nimuerò nec si optimum sit, vnum
 quàm maximè esse ciuitatem, tamen
 id demonstrare non videtur ex sermone,
 si omnes simul dicant meum, & non
 meum. hoc enim Socrates putat signum
 esse ciuitatis perfectè vitæ. At enim ver
 bum Omnes, duplex est. Si igitur tanquam
 singuli, forsan esset magis, quod efficere
 vult Socrates. singuli enim eundem fili
 um suum dicerent, & mulierem eadem,
 & de facultatibus, & de quibusuis aliis a
 lia eodem modo. Nunc autem non ita di
 cunt, qui communibus vruntur mulieri
 bus, & filiis: sed omnes quidem, at non vt
 singuli ipsorum, eodemque modo de fa
 cultatibus, omnes quidem, sed non vt sin
 guli eorum. Quod igitur aberratio quadã
 fit in verbo Omnes, manifestum est. nam
 & vtraque, & imparia, & paria dicit pro
 pter duplicitem, in sermionibus posi
 tum litigiosos facit syllogismos. quare hoc
 ipsum, Omnes, dicere, vno quidem modo
 bonum est, sed nequaquam possibile: alio
 autem modo nihil consentaneum. Habet
 præterea quod dicitur, nocumentum a
 liud. quod enim multorum commune
 est, in eo minima adhibetur diligentia.
 nam de propriis maximè curant homines,
 de communibus autem minus quàm quan
 tum singulis competit. tanquam enim alio
 curante, ab aliis negliguntur, quemadmo
 dum in seruilibus ministeriis, famulantes
 multi interdum deterius in seruiūt, quàm
 pauci. Fiant autem vnicuique ciuium mil
 le filij, & hi non vt singulorum, sed vt cu
 iusuis quiuis similiter est filius. quare om
 nes similiter negligunt. Præterea isto mo
 do singuli suum dicent bene agentem aut
 malè, quocunq; contingat numero. puta,
 meus est aut illius, hoc modo dicens de
 singulis ex mille, vel ex quot ciuitas fit, &
 hoc dubitans. nam incertum est cui con
 tingerit genuisse filium, & saluum esse ge
 nitum. At qui vtrum præstat sic dicere
 suum, ita vocantes vnumquemque duo
 rum millium, & decem millium: an magis
 vt nunc in ciuitatibus suum vocant, hic
 quidem filium suum, ille fratrem suum,
 ille nepotè suum, aut per aliam quandam
 coniunctionem & ex consanguinitate, vel
 familiaritate, & affinitate sui primum, vel
 suorum. & præterea alterum sodalem, al
 terum contribulem? præstat enim esse
 proprium nepotè, quàm illo modo filii.